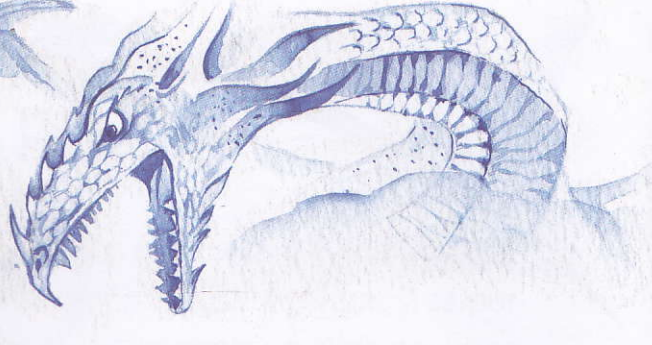

Libris

Respect pentru oameni și cărți

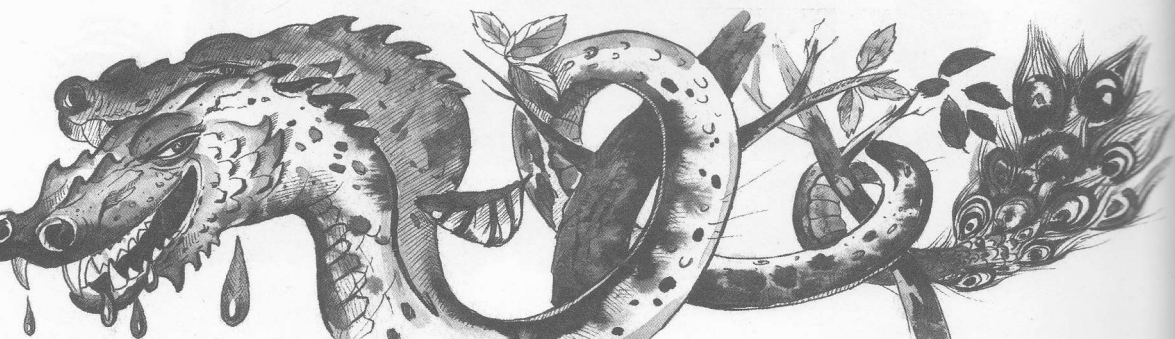

Cristina Bujor

ÎNTÂLNIREA CU EROII POVEȘTIILOR ROMÂNEȘTI

1. VISUL LUI MITRU	3
2. CĂLĂTORIA LA MUNTE	8
3. MINUNILE PĂDURII	12
4. ÎNTÂLNIREA CU FĂT-FRUMOS	20
5. DARUL LUI PRÂSLEA	24
6. SĂ SALVĂM POVESTEA!	29
7. CALUL LUI HARAP-ALB	33
8. ÎN AJUTORUL LUI HARAP-ALB	40
9. CĂCIULA LUI DĂNILĂ PREPELEAC	44
10. URIAȘII DIN POVESTE	47
11. ÎNTÂLNIREA CU ZÂNA	54
12. DE VORBĂ CU SFÂNTA DUMINICĂ	58
13. LUPTA CU SPÂNUL-ȘARPE	62

Mitru era un copil ca tine, care creștea pe zi ce trece tot mai voinic, mai curajos și mai bun. Visa să aibă un buzdugan adevărat și să pornească în aventuri fascinante. Dar să lăsăm pentru o clipă povestea, căci bunica, ah! bunica, cea care căpăta puteri magice în prezența lui Mitru și părea să aibă șapte mâini în loc de două, venea într-o grabă, învăluită în aburi și miros de plăcinte, și sarmale, și ciorbă din aia cum numai bunicile pot face. Mitru declară, cu această ocazie, vreme de pace și se puse voinicește pe mâncat.

Cu sabia din lemn alături, Mitru mânca în liniște și se gândea... Citise atât de mult despre eroi, încât i se părea că nimic altceva nu-ți poți dori să fii în viață. Și nu înțelegea de ce bunica îi tot spunea că ea îl iubește așa cum e, chiar de se luptă ori ba, de îi este frică sau de are curaj. Îi spunea că el e darnic și răbdător, mereu dornic să-i ajute pe toți. Mitru credea însă că a fi erou nu înseamnă asta, ci cu totul altceva, ceva ce bunica nu voia nicidecum să înțeleagă. Că dacă ar fi așa cum zice bunica, păi cei mai mari eroi ar fi chiar ea cu bunelu, și mami, și tati. Ei îl ajută mereu și-s foarte curajoși, chiar pot să facă atât de multe lucruri deodată! Iar bunelu (așa îi spunea Mitru bunicului Andrei), mai harnic ca el nu găsești, umple beciul cu bunătați de parcă l-ar ajuta o ceată întreagă de prieteni. Oare când reușește?

Era vară și Mitru stătea mult la bunici în timpul vacanței. Venise și mama, deoarece au pornit să facă o fântână nouă în curte. Știut lucru – cu cât mai multe mâini, cu atât mai repede și mai cu bucurie se face treaba. Iar treburi erau multe: de dat cu var în toată casa, de făcut dulcețuri, de spălat butoaiele, ehe! și câte și mai câte. „Și de stat împreună”, adăuga Mitru, când se întocmea lista sarcinilor zilnice.

Cu aceste gânduri complicate în minte și cu câte o plăcintă în fiecare mână, Mitru o întrebă pe mama care se apropiase:

— Mami, de ce îmi tot spui că sunt eroul tău? Eu nu m-am luptat cu niciun balaur!

— Știu că, dacă te vei întâlni cu un balaur, neapărat ai să lupți, de va fi cazul. Și că-i vei ajuta pe prieteni, când se vor afla la nevoie. Iar până atunci, te antrenezi zilnic să-ți sporești răbdarea, puterea, bunătatea, în orice situație. De reușești asta, vei reuși să învingi și balaurul.

Mitru nu prea înțelegea. Își dorea atât de mult să întâlnească un erou adevărat! Voia să afle ce să facă pentru a deveni erou. Îi tot întreba pe bunica, ba pe bunelul despre eroii din poveștile neamului nostru și unde ar putea să-i întâlnească.

Bunicului îi veni o idee. Dorea, desigur, ca nepotul să-i întâlnească pe acești eroi de ispravă și să trăiască magia poveștii. Făcându-i o surpriză, a pus la cale o mică vacanță la munte.

Mitru nu înțelegea de ce era neapărat nevoie să meargă la munte ca să-i întâlnească pe eroi. Ce se poate întâmpla într-o pădure obișnuită de la poalele munților?

— Bunele, ești sigur că o să dăm de eroi acolo?

— Cred că da. Apoi, orice erou trebuie să cunoască pădurea, să se împrietenească cu ea. În pădure se întâmplă lucruri fantastice, dar le pot vedea doar foarte puțini oameni. Dacă urmărești atent și în liniște frunzele, florile, păsările, copacii, vântul, e posibil ca pădurea să-ți arate fețele ei ascunse și locurile ei tainice, în care poți găsi miraculosul.

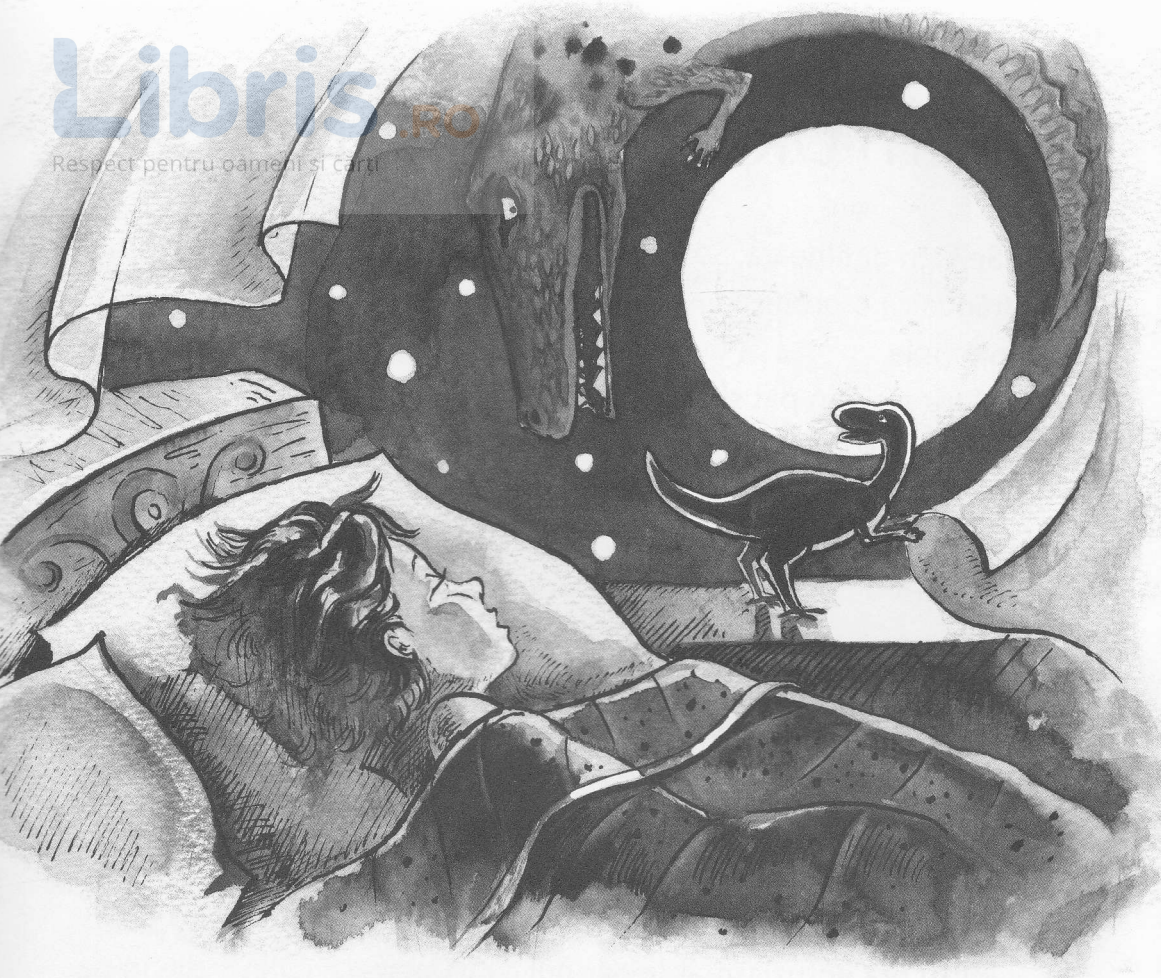
Altădată Mitru ar fi alergat iute la joacă. Atunci rămase însă să asculte poveștile bunicului despre pădure. Își imaginau tot felul de minunății care li s-ar putea întâmpla. Au făcut lista lucrurilor necesare: apă, cortul, saci de dormit, conserve, pâine, legume, chibrituri, un topor, o lanternă, un cuțit, tacâmuri și...

— Am luat totul, Mitruț?

— Cartea cu povești! Era cât pe ce s-o uit, bunele.

De călătorie îi despărțea o singură noapte. Noroc că reușiseră să termine toate treburile mari și-și puteau permite o mică vacanță. Ai casei se vor descurca câteva zile și fără bunelu, chiar și fără el! Mitru n-avea somn. Totuși, îi plăcea noaptea, deoarece se întâlnea uneori în somn cu eroii îndrăgiți și săvârșeau împreună o mulțime de lucruri minunate. Se mai întâmpla să fie înfricoșător, dar el știa că în vis totul e posibil, oricât de ciudat ar părea în realitate, și că, orice s-ar petrece într-un vis, copiii se află în siguranță.

Mai știa că lumina lunii veghează copiii care dorm și îi apără de toate creaturile fioroase. Observă că în noaptea aceea Luna era mai luminoasă ca oricând. „Oare o fi și Luna un fel de erou, dacă are așa puteri?” se întrebă băiatul.

Mitru era foarte nerăbdător, simțea că nu-i arde de somn. S-ar fi pornit chiar în acel moment în aventură! Își aduse aminte însă de vorbele bunicii: „Voinicii dobândesc putere prin somn.” Așa că închise ochii, imaginându-și cum frunzele foșnesc sub picioarele lui și ciripitul îl îndeamnă să meargă tot mai adânc în pădure. Simți deodată cum cineva îl sărută pe frunte. Nici nu era nevoie să deschidă ochii, căci știa cine e. Liniștit, Mitru adormi într-o clipită.

CĂLĂTORIA LA MUNTE

Se făcu dimineață. Soarele îi încălzea obrajii, iar lumina orbitoare îl atrăgea ca o promisiune că ceva inexplicabil de interesant avea să se întâmple.

Mitru sări din pat și se grăbi să-l trezească pe bunelu. Pășea prin casă în vârful degetelor, căci era ora 7 și voia să-i lase pe ceilalți să mai doarmă. Dar bunelu nu era în pat. Nici bunica. Îl căută peste tot, în baie, în toate camerele, însă nu-l găsi. Deschise ușa casei și simți un miros puternic. Fără să se încalțe, alergă să vadă de unde venea mirosul. Mare îi fu mirarea când văzu că bunicul strângea, cu noaptea-n cap, nuci verzi, tocmai bune pentru dulceață.

– Uf, dacă ai ști ce sperietură am tras, bunele! Nu cumva te-ai răzgândit și nu mai plecăm la munte?

– Ehe!... păi, dacă am zis ceva, mă țin de cuvântul dat. Doar că trebuie să strâng mai întâi nucile astea.

– Hai să te ajut, că în doi o să terminăm treaba mai repede.

Mitru era entuziasmat la gândul că va petrece câteva zile în pădure, mai ales că bunicul i-a promis că acolo se va întâlni neapărat cu eroii pe care i-a îndrăgit nespul. I-a mai zis că va avea nevoie de răbdare și atenție.

În timp ce încărcau în mașină toate cele necesare, bunica veni cu sufletul la gură la ei, cu niște prosoape unele peste altele pe brațe:

– Vai, ce bine că am reușit să scot plăcintele astea din cuptor! Niciun voinic nu se pornește la drum cu traista goală.

– Mulțumesc, bunico! Iar eu credeam că toți dorm...

– Mitrule, să...

– Știu, mamă, știu, să fiu prudent. Și să am grijă de bunelu, zise el și sări iute în mașină.

Prima parte de drum părea floare la ureche – Mitru număra copacii și încerca să ghicească specia fiecăruia, apoi adormi cu vântul răcoros alergând pe fața lui, apoi spuse bancuri cu bunelu. Drumul devenea însă tot mai lung și mai obositor, îi amortiseră picioarele, iar vântul mângâietor de dimineață devenise o boare de căldură care îi topea fruntea și obraji.

- Bunele, nu mai am răbdare!
- Poți avea ochi, mâini, dar răbdarea nu ți-e dată de-a gata. Trebuie s-o cauți și s-o crești. Imaginează-ți că e o steluță în aer și că, de fiecare dată când numeri până la 50, apare încă o steluță. Cu cât mai